

Nicci Gerrard & Sean French

Liefde in chaos

Portret van een schrijvershuwelijk

Ze werken al jaren samen, maar dan wél op een heel bijzondere manier. Toch heeft dat het succes van Nicci Gerrard (51) en Sean French (50) nooit in de weg gestaan. Sterker nog: deze maand publiceren ze alweer hun twaalfde literaire thriller. Beiden leven en schrijven alsof ze veel hebben in te halen en het is misschien juist daarom dat hun leven leest als een roman.

‘Sean heeft mijn leven en dat van de kinderen beter gemaakt. Het was helend om hem te ontmoeten’

Proloog

Stel dat jullie een boek over het leven van Nicci French zouden schrijven, waar zou dat boek dan beginnen?

Sean: “Dat boek schrijven we niet.”

Nicci: “Eigenlijk kan dat boek overal beginnen. We leiden een nogal chaotisch leven, daar past een chaotisch boek bij.”

Sean: “Soms heb ik het gevoel dat we achteruit leven. Dat we zullen eindigen waar sommige stellen juist beginnen: elkaar rustig leren kennen zonder gillende kinderen om je heen.”

Nicci: “Nu ik erover nadenk: ik zou bij het begin beginnen, onze start is er dramatisch genoeg voor.”

Hoofdstuk 1: de ontmoeting

(waarin Nicci met haar twee kleine kinderen de redactie van de New Statesman oploopt en een verpletterende indruk maakt op de eeuwige student Sean, waardoor er geen sprake kan zijn van een slow start)

Sean: “Toen ik Nicci zag, begon alles tegelijk op hetzelfde moment. Onze start was bepaald niet normaal.”

Nicci: “Geen *slow start*, nee.”

Sean: “Nicci kwam op de redactie van de *New Statesman*, waar ik columnist was. Ze werd waarnemend literair redacteur. Haar oppas was blijkbaar niet komen opdagen, want ze kwam binnen met een ontwapenend bundeltje leven: een dromerig jongetje van twee en een onrustig meisje van tien maanden. Ik dacht: mijn God, dat dit bestaat! Ik was totaal onder de indruk van de volwassenheid van Nicci. Zelf leefde ik als een student van bijna dertig. Ik nam totaal geen verantwoordelijkheid, ging laat naar bed, had losse relaties en zat veel in de kroeg.”

Nicci: “De eerste nacht na mijn scheiding wist ik het zeker: er komt echt geen man meer in mijn leven. Ik wilde bij mijn kinderen zijn, ik wilde voor ze zorgen. Ik had nergens ruimte voor. Sean verraste me. Hij sloot zich min of meer aan. Er was nooit de vraag: is er nog ruimte voor mij?”

Sean: “Ik werd verliefd, op alle drie tegelijk eigenlijk. Binnen twee maanden woonden we samen, binnen het jaar werd onze zoon Hadley geboren.”

Nicci: “Het eerste waar ik op viel, was de manier waarop hij met de kinderen omging. Zo lief.” Kijkt Sean aan: “Jij hebt mijn leven en dat van de kin-

deren beter gemaakt. Het was helend om jou te ontmoeten.”

Sean, licht stotterend: “We hebben elkaar nooit gekend zonder kinderen. Normale mensen ontmoeten elkaar, leren elkaar beter kennen, verlovten, trouwen en krijgen kinderen. Mijn relatie met Nicci was een kleine stap voor de mensheid, maar een grote voor mij. Ze was heel snel weer in verwachting, we moesten onze huizen verkopen, we trokken tijdelijk in mijn kleine huisje. Het was een ongelooflijke chaos. Hadley is daar geboren, twee weken later verhuisden we.”

Nicci: “Als je verliefd wordt, neem je geweldige risico’s. Je maakt jezelf erg kwetsbaar. Dat gegeven hebben we later ook gebruikt in ons boek *Bezeten van mij*. We waren erg roekeloos en onvoorwaardelijk.”

Sean: “De grootste beslissingen in je leven neem je op gevoel. Lijstjes maken met plussen en minnen, dat werkt nooit.”

Nicci: “Wat ben je stellig vandaag, Sean. Voor jón werkt dat niet. Lachend: Voor mij trouwens ook niet!”

Hoofdstuk 2: flashback

(waarin Nicci en Sean zich voortdurend bewegen in dezelfde wereld, maar elkaar nooit ontmoeten)

Nicci: “Tot mijn zevende jaar wilde ik balletdanseres worden.”

Sean, lachend: “Op een paard!”

Nicci: “Ja, een mooie circusballetdanseres die cirkels draait op een paard in de piste. Schrijver worden lag eigenlijk niet erg voor de hand. Ik kom uit een vrij druk en rommelig gezin zonder veel boeken. Er waren hooguit vijftig boeken in huis. Maar ik las alles, zelfs de kookboeken en encyclopedieën. Als ik en mijn oudere zus thuiskwamen, las moeder ons gedichten voor. Ik weet niet waar mijn drang tot schrijven vandaan komt. Mijn moeder is als kind geadopteerd, haar familielijn is een mysterie voor mij. Soms denk ik te weten dat haar echte moeder, mijn oma, een schrijfster was.”

En je vader?

Nicci: “Mijn vader is een man om lief te hebben. Hij heeft medicijnen gestudeerd, maar kwam terecht in een familiebedrijfje in verbandmiddelen. Als hij echt zijn hart had gevolgd, was hij kunstschilder of botanist geworden. Hij zit nu de hele dag tussen de bloemen.”

Sean: “Mijn ouderlijk huis pulde juist uit van de boeken. Duizenden boeken, stapels! Mijn vader was filmcriticus en producent bij de radio. Hij was een fervent lezer en daar ben ik hem nog altijd dankbaar voor. Als ik een kind zie lezen, kan ik bijna huilen van geluk. Je weet: het zit daar wel, maar het hoofd zit in een heel andere wereld.”

Nicci: “Gelukkig zijn onze vier kinderen ook gepassioneerde lezers, zelfs onze jongste, Molly van zestien, ondanks haar worsteling met dyslexie.”

Sean: “Tot mijn dertiende kon ik me trouwens niet voorstellen dat je wat anders kon worden in het leven dan voetballer. Daarna was mijn droom: filmregisseur worden.”

Nicci: “Je moet hem eens samen met zijn broers horen praten. Die spreken uitsluitend in filmbeelden en filmtaal! Niet te volgen.”

Sean: “Ik heb jaren hetzelfde werk gedaan als mijn vader: ik recenseerde toneel en films. Maar dat ik boeken wilde schrijven, wist ik al voordat ik als journalist werkte.”

Nicci: “Er zijn zo veel momenten en plaatsen geweest waar we elkaar hadden kunnen ontmoeten. Heel gek dat dat niet is gebeurd. We hebben allebei in dezelfde tijd Engelse literatuur gestudeerd in Oxford en we hebben allebei jarenlang als literair criticus gewerkt in Londen. We hebben rondjes om elkaar heen gelopen in een kleine wereld.”

Sean: “Dat is misschien wel mijn geluk geweest. In Oxford zou je me maar een onvolwassen, vreemde vogel hebben gevonden. Ik leefde toen als een kluizenaar. Het was het moment niet om elkaar te ontmoeten.”

Hoofdstuk 3: de schrijfster Nicci French

(waarin Nicci en Sean ontdekken dat ze elkaar, achter het masker van een mythe, tot grote hoogten kunnen brengen)

Sean: “Ons privéleven en werk, daar heeft nooit een verschil tussen gezeten. Alles gebeurde tegelijk en in hevige mate. We zeggen nooit: ‘Nu even niet over het werk.’ Of: ‘We moeten maar eens op vakantie om ‘los’ te komen van het werk.’ Nee, we stoppen eigenlijk nooit.”

Nicci: “Samen een boek schrijven is een vorm van gemeenschappelijke gekte. Het schrijven van *Het Geheugenspel*, onze eerste thriller als Nicci French, was een spannend experiment. We schre-

ven het thuis met vier gillende kinderen onder de zeven jaar om ons heen. We waren erg onzeker over het resultaat. De mythe Nicci French moest ons beschermen.”

Dat experiment liep behoorlijk uit de hand.

Medeplichtig is jullie twaalfde thriller als Nicci French!

Sean: “Nu je dit zegt, word ik ineens ontzettend moe. (Hij lacht). Veel mensen denken dat met z’n tweeën een boek schrijven ook twee keer sneller gaat. Maar het gaat juist twee keer zo langzaam. Waarom we er dan voor kiezen? Omdat ik gewoon echt anders schrijf als ik als Nicci French schrijf. Het voelt niet als een keuze.”

Nicci: “Eerst praten we maanden over het idee, de karakters, de plot, de structuur en de toon. Net zolang tot we allebei de emotionele hartslag van het boek voelen en kennen. We beginnen nooit aan schrijven voordat we absoluut zeker weten dat we hetzelfde boek in allebei onze hoofden hebben zitten. Maar we hebben het boek niet pagina na pagina gepland.”

Sean: “Als we beginnen te schrijven, verandert alles weer. Dat is de mysterieuze vrijheid van schrijven.”

Nicci: “Het gekke is dat we allereerst naar en voor elkaar schrijven. Ik stuur een paar pagina’s naar Sean. Per mail. De regel is: hij mag onbeperkt schrappen, uitbreiden, veranderen wat hij wil. En zo werkt het ook andersom. Vertrouwen is de basis van ons werk. Ik zou het zeker niet met iemand anders kunnen doen dan met Sean. Met hem heb ik de bezitterigheid en het ego niet die ik als solo-schrijver wel heb.”

Sean: “Na twaalf boeken vind ik het eigenlijk vreemder dan na het eerste boek. We schrijven

altijd alleen, we schrijven geen woord samen. Zeker niet in dezelfde kamer. Als een zin moet worden veranderd, gaan we er nooit met zijn tweeën boven hangen. Nooit!”

Nicci: “Ik moet er niet aan denken dat hij over mijn schouder mee zou kijken als ik schrijf. En toch: Nicci French is onze gezamenlijke stem.”

Neem nou een spannende scène uit jullie nieuwste boek. Twee zenuwachtige vrouwen proberen uit alle macht een zwaar lijk uit een roeibootje te krijgen zonder zelf uit de boot te vallen. Hoe schrijf je zo'n scene met z'n tweeën?

Sean: “Ha, daar hebben we heerlijk over gediscussieerd en over op en neer gemaïld.”

Nicci: “We hebben een gouden regel: we zeggen nooit welk hoofdstuk of welke scène door wie is geschreven. Een Nicci French-boek laat zich niet als een kleedje uit elkaar peuteren op draadjes van Nicci of Sean. Maar stel dat ik zou zijn begonnen met deze scène, dan stuur ik de eerste versie ervan naar Sean die in het tuinhuis werkt. Sean voegt er allerlei details aan toe, schrappt woorden en zinnen en laat andere dingen gebeuren.”

Sean: “In dit geval was dat niet moeilijk. We wonen in de zomer vaak in een blokhut in Zweden, aan de voet van een klein meer. Daar ligt ons eigen roeibootje, waarmee we gaan vissen. We gaan niet zo ver dat we er een echt lijk in leggen, maar je weet wel hoe instabiel zo'n bootje kan zijn, alleen al als je probeert van de ene naar de andere kant te lopen. De details komen dan vanzelf.”

Nicci: “We hebben geen vaste formule van schrijven. We proberen steeds weer iets nieuws te doen in de vertelvorm. In ons nieuwste boek hebben we gekozen voor een verhaal in puzzelstukjes uit het heden en verleden.”

De verhaalvorm deed me denken aan de film *The usual suspects*. Pas in de allerlaatste scène valt het puzzeltje in elkaar.

Sean: “Wow, dat is een mooi compliment. We vinden dat allebei een geweldige film. Bij het schrijven van dit boek stond de eindscène centraal. We hebben geprobeerd er in cirkels naartoe te schrijven. Die constructie was onze uitdaging.”

Nicci: “Eigenlijk zijn we niet geïnteresseerd in *crime*. Het gaat ons altijd om het psychologische proces dat een rol gaat spelen op het moment dat

het leven van een gewoon mens op zijn kop komt te staan door een verschrikkelijke gebeurtenis.”

Sean: “Zo'n scène in de roeiboot is natuurlijk pure slapstick. Het is gewoon verrassend moeilijk om een lijk in Engeland kwijt te raken, zeker als je geen prof bent. In veel films en thrillers zijn mensen in stressvolle situaties ineens koel en berekenend. Mijn ervaring is juist dat je dan stom, knullig en chaotisch bent.”

Nicci: “In feite verzinnen onze hoofdpersonen hoe we het verhaal moeten vertellen. We laten ze hardop denken: hoe moet ik dit oplossen?”

Denken jullie nooit als een boek af is: dit was het laatste dat we samen hebben geschreven!

Sean: “Er is eigenlijk niet een aanwijsbaar moment van opluchting: zo dit is klaar. Geen champagnemoment in huize French.”

Nicci: “Een boek is pas echt klaar als je lezers hebt. Het is als een kind dat je loslaat, het is van de wereld. Dan ben ik altijd een beetje bang: zal het ons ooit weer lukken? Mijn grootste angst is dat we het na het laatste boek ineens niet meer kunnen.”

Na twaalf boeken? Wat is jullie drive om te blijven schrijven?

Sean: “Soms denk ik weleens: het is een psychische ziekte. Het lijkt me veel gezonder om een gedachte gewoon te ontvangen als een gedachte, zonder er iets mee te willen doen. Maar ja, ik moet mijn gedachten omzetten in een verhaal. Het lijkt me heel pijnlijk als je een idee hebt en er verder niks mee kunt doen.”

Nicci: “Ik zou niet weten wat ik zou zijn als ik geen schrijver was. Ik kan me niet voorstellen dat

‘Het nieuwe boek hangt al als een wolk boven ons. Het wordt totaal anders dan onze vorige boeken’

ik niet schrijf. Zelfs als ik schrijven haat, hou ik ervan!”

Sean: “Ik schrijf om te communiceren.”

Nicci: “We hebben het nooit voor geld gedaan. Dat is de slechtste reden om te gaan schrijven. Wij zijn ontzettend bevoorrecht dat we ervan kunnen leven.”

Alleen al in Nederland hebben jullie meer dan vijf miljoen boeken verkocht.

Sean: “Ik zit weleens in een vol voetbalstadion. Dan denk je: 75.000 mensen, dat zijn er wel heel erg veel. Vijf miljoen... dat is krankzinnig!”

Nicci: “Het is juist ook geweldig! Maar als je te veel bezig bent met je succes of gaat denken dat je een ‘ster’ bent, dan gaat dat in de weg staan van dat ene doel: het beste boek schrijven dat je kunt schrijven. Succes is zo’n vreemd begrip, het heeft niets te maken met het schrijven zelf.”

Sean: “Ons leven bestaat niet uit de wereld over reizen en de sterauteurs uithangen. Ons leven is: vier kinderen grootbrengen en boeken schrijven. Jaren geleden stonden we eens in een file in Londen. Op de bus voor ons hing een gigantische poster van Nicci en mij. ‘Hé, dat is gek!’ zei een van de kinderen. Daarna ging het weer gewoon over de dagelijkse dingen, vriendjes, huiswerk.”

Nicci: “Zo hoort het. Mijn stelregel is: neem je schrijverschap heel serieus, maar neem alsjeblieft jezelf niet zo serieus. Gelukkig hebben we de mythe en veilige het masker van Nicci French: zij draagt de last van de roem, niet wij!”

Hoofdstuk 4: opvoeden & loslaten

(waarin de kinderen een voor een het huis verlaten, Nicci een brok in haar keel krijgt en Sean het woord mag voeren)

Nicci: “Er zijn schrijvers die naar hun stille werk-kamer schrijden en ongestoord aan hun roman kunnen werken. Wij zijn het tegenovergestelde gewend. Je gelooft niet in welke omstandigheden wij onze boeken hebben geschreven. Kinderen onder de stoelen, op tafels, op de laptop, schreeuwend van boven: ‘Mam, waar liggen mijn sportsokken!’”

Sean: “De grote vraag is: kunnen we nog wel schrijven als alle kinderen straks het huis uit zijn? Kunnen we die perfecte omstandigheden om te schrijven wel aan? Schrijven is voor mij onderdeel van het leven, dat moet je niet isoleren van de rest.”

Nicci: “Ik kan schrijven en tegelijkertijd in de gaten houden of mijn kind me even nodig heeft.”

Sean: “We zijn in chaos begonnen en zullen hopelijk in chaos eindigen.”

Het wordt stil in jullie huis in Suffolk. Na Edgar (22) en Anna (20) gaat ook Hadley (18) studeren. Kun je ze gemakkelijk laten gaan?

Nicci, na een lange stilte: “Vraag maar aan Sean, ik kan hier niet gemakkelijk over praten.”

Sean: “Een van de mooiste stukken muziek die we ooit hebben gehoord in Londen is *The Farewell Symphony*. De musici verlaten een voor een het podium tot er nog slechts één enkele violiste over is. Het stuk gaat over de dood, over afscheid nemen. Het komt dicht bij het gevoel je kinderen te moeten loslaten.”

Nicci: “Ze zijn allemaal door moeilijke tijden gegaan, maar het gaat ze nu goed en het zijn goede mensen geworden. Het zou nog verschrikkelijker zijn als ze niet in staat zouden zijn om te gaan.”

Hoofdstuk 5: achteruit leven

(waarin het schrijverspaar erachter komt dat ze leven als Benjamin Button)

Nicci: “Drie van de vier kinderen zijn nu uitgevlogen naar Londen, Manchester en Leeds. Alleen onze dochter Molly woont nog thuis. Ik krijg steeds sterker het gevoel dat we achterstevoren leven. Binnenkort komen we in de fase waar de meeste stellen gewoon mee beginnen. Dan zullen we pas ontdekken hoe het is om een relatie met z’n tweeën te hebben.”

Sean: “Ken je de film *The curious case of Benjamin Button* met Brad Pitt? Wij leven ons leven, net als Benjamin, in omgekeerde volgorde. Eerst geven we de kinderen op en dan stoppen we met schrijven!” (schaterlach)

Kunnen jullie je een leven voorstellen met elkaar, zonder te schrijven?

Nicci: “Dat is echt angstwekkend, nee.”

Sean: “Ondenikbaar. Het volgende project zweeft al rond in onze hoofden.”

Nicci: “Het nieuwe boek hangt al als een wolk boven ons. We hoeven er alleen maar in te prikken om er van alles uit te laten vallen. Het wordt totaal anders dan onze vorige boeken. Ik ben er heel opgewonden over. Meer zeg ik er echt niet over!”

Nicci French, *Medeplichtig*, uitgeverij Anthos, € 19,95.

interview:
stef verhoeven. fotografie:
merlijn doomernik, anp,
hollandse hoogte